

КОЛИБАРЧЕ

Пжтът ми е тънка лента
презъ заскрежена гора.
Тръгвамъ рано, щомъ изгрѣе
още първата зора.

Стжпкитѣ ми — леки, бързи —
безъ почивка все вървя.
Часъ ще мине, ще навлѣза
въ запусѣлитѣ нивя.

Ето, види се селото,
дето свършва моятъ пжтъ;
още малко и нозе ми
предъ школото ще се спратъ.

На вратата ще отупамъ
отъ краката си снѣга
и ще поздравя сърдечно
училищния слуга.

Влизамъ вжтре. Топло. Чисто.
Сѣдамъ си на моя чинъ.
Докато отдѣхна, иде
и другарътъ ми Маринъ.

А звѣнецътъ щомъ удари —
звѣнъ обиченъ, звѣнъ игривъ
отъ торбитѣ ще извадимъ
ний тетрадки и моливъ.

Ей за този мигъ очакванъ
отъ Балкана ида чакъ.
Всѣка Божя заранъ слизамъ
и възлизамъ вечеръ пакъ.

И макаръ че колибарче
азъ роденъ съмъ на свѣта,
зная като васъ да пиша,
да разказвамъ и чета.

КАЛИНА МАЛИНА